

Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Quæ Meditationes Complectitur circa omnia Christi Domini Acta, ab eius
Baptismo ad finem vsque Prædictionis, Doctrinam, Miracula, Parabolas

Puente, Luis de la

Coloniae, 1612

27. De muliere in adulterio deprehensa, & à Christo ab accusatoribus
liberata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54633)

MEDITATIO XXVII.

DE MULIERE ADULTE-
ra, quam à suis accusatoribus
Christus liberans, eius et-
iam peccata di-
misit.

PUNCTVM I.

VM a Iesus in templo sedens a Ioan. 8. 3.
populum doceret adducunt
Scribae, & Pharisei mulierem
in adulterio deprehensam, &
dixerunt ei: Magister hac
mulier modò deprehensa est
in adulterio, in lege autem Moyses mandauit
nobis huiusmodi lapidare, tu ergo quid dicis? hoc
autem dicebant tentantes eum, ut possent ac-
cusare eum.

PERPENDENDA hìc primùm est Christi
Domini nostri mansuetudo, circa familiari-
tatem cum peccatoribus, & magna eius mise-
ricordia in eorù peccatis condonandis: siqui-
dem ipsimet eius hostes à Dæmone instigati,
ex ea laqueum facere constituerunt, ut ipsum
hac occasione tentarent, constituentes illum
adulteræ huius iudicem; existimantes illum
misericordia sua illius peccatù remissurum,
etiãsi propterea Moyses legem, aut concul-
care, aut corrigere, aut mutare opus esset; ut

I.

occasionem hinc arriperent illum accusandi tanquam Moyfi & eius legi aduersantem; aut si iuxta legem, adulteram condemnaret, proclamarent ipsi, non esse eum adeo misericordem, sicut præ se ferebat. Ex quo gaudium hauriam, quòd mitem adeo & misericordem Saluatorem & Magistrum habeam; ac dicam exulto, Saluator mi; de tanta ista tua mansuetudine & misericordia, ex qua cupio laqueum fabricare, non ad tentandum te, sicut Pharifæi, sed ad trahendum te ad cor meum, quo mei commiseratione tactus plurima mea grauiaque peccata remittas.

II. **PERPENDENDA** secundò est Satanæ & eius ministrorù astutia, in tentandis iustis, parandisque eis laqueis, in ea maximè virtute, in qua illi excellunt, vt ad vitium contrarium per excessum eos pertrahant, efficiantque, vt legem Dei pallio & prætextu illius virtutis conculcent. Nam valde misericordem impellunt, vt prætextu misericordie, transgrediatur leges iustitiæ; & valdè zelantem vrgent, vt sub specie zeli, vlcionem querat contra leges mansuetudinis: quare necesse est scire, virtutes omnes ita coniungere, vt dum aliam exercemus, aliarum iacturam non faciamus; sed **CHRISTVM** Dominum nostrum imitemur, de quo ait Dauid, *b propter veritatem & mansuetudinem, & iustitiam deducet te mirabiliter dextera tua: & iterum, c misericordia & veritas obuiauerunt sibi, iustitia & pax osculata sunt.*

b Psal. 44.5

c Psal. 84.11

O Sa-

O Sapientissime Magister, doce me ea dexteritate catenam ex virtutibus construere, ut perfecte vni satisfaciens nullius perfectioni aliquid desit, *d* *introduc me in cellam tuorum vinorum, & ordina in me charitatem,* ut ita vnius virtutis affectus hauriam, ut non turbent meum iudicium in aliarum detrimentum.

d Can. 2. 4.

PUNCTVM II.

IESVS *a* autem inclinans se deorsum digito *a* *Ioan. 8. 6.* scribebat in terra.

PERPENDENDAE hic sunt facti huius causæ, & huius scripturæ mysteria. *Primum* inclinavit se Christus Dominus ut scriberet in terra, instar hominis cogitabundi, ut ostenderet, se quæstionem illam non tanti facere, eò quod tunc temporis ad ipsum non spectaret, in exteriori iudicio huiusmodi causarum iudicem agere; nec se velle illis admiscere, sicut cuidam petenti ab ipso Christo: *b* *Ma. b Luc. 12. 14.* *Magister dic fratri meo, ut diuidat mecum hereditatem, respondit; homo, quis me constituit iudicem, aut diuisorem super vos? ut nos doceret id quod Apostolus postea dixit, c* *nemo militans c 2. Timot. 2. 4.* *Deo, implicat se negotijs secularibus, quæ illum ratione officij alicuius non concernunt.*

I.

b Luc. 12. 14.

c 2. Timot. 2. 4.

II.

DEINDE videns Christus, quanta furia illi venissent; vellentq; statim in momento pauperem illam mulierem condemnari, ipse moram potius trahens, in terra coepit scribere, ut illi

Z 4

intel-

intelligerent, in negotiis grauibus, & præcipuè vbi de honore, & vitâ proximi agitur, nõ esse properandum, aut præcipitandum, sed maturè ac tranquillè de iis cogitandum, scribendo, legendo & exactè cognoscèdo, quæ ad rem pertinent: facilè enim homines, dum de factis proximorũ iudicant, decipiuntur: propterea enim Abrahamo dixit Deus, d *clamo*
d Gen. 18. 20 *Sodomorũ & Gomorrhæorum multiplicatus est, & peccatum eorum aggrauatum est nimis: descendam & videbo, vtrum clamorem, qui venit ad me, opere compleuerint, an non est ita, vt sciam.* Hoc exemplo vtar, ne aliquid temere iudicem, (quamuis alij rem certam mihi esse narrent) donec plenè rei veritatem cognoscam.

III.

TERTIÒ digito scribebat in terra, vt reuocaret illis in memoriam eundè se Deum esse, qui digito suo in lapideis tabulis, Moyfis legè scripsisset, ac porrò scire se, & noscere omnes, qui illam pertinaciter violabant: ac propterea, vt Ieremias ait, e *recedentes à te in terra*
e Ierem. 17. *scribentur, quoniam dereliquerunt venam aquarum viuentium Dominum, & gratiam eius.* Et porrò ipse illos in terra scriberet, siquidè accusantes mulierem, quòd legem trãsgressa esset, ipsi etiam in modo eam accusandi, & in peruersa intentione, quam habebant, eandem legem trãsgrediebantur. O iudex iustissime, qui scrutaris hominum corda, scribe in meo sanctam tuam legem digito tuo, ita vt integrè eam exequar, ne, vt damnati,
 scri-

scribar in terra; sed, sicut electi in f Cælo.

f Luc. 10. 20
IV.

DENIQUE licet ratiocinari, non de ijs quæ Christus Dominus scripsit, siquidem nec Evangelista ea expressit, nec sciri possunt; sed de ijs, quæ fas est credere ipsum appositè ad præsentem occasionem scripsisse, sicut de hypocrita dixit, *g quid vides festucam in oculo fratris tui, & trabem in oculo tuo non vides?* Aut scribebat fortè ipsorum accusatorum peccata, propter quæ digni erant, qui in terra scriberentur. Sed illi ita passione sua erant excæcati, adeoque accusationi mulieris immerfi, quo sui voti compotes fierent, ut non aduenterent scripturam, si enim aduertissent, fortè fuissent conturbati, sicut h Rex Balthasar quando aspexit articulos manus scribentis contra candelabrum parietis aulae regiae, sententiam eius damnationis. O Magister coelestis, clarifica oculos animæ meæ, ut trabes meorum peccatorum videam, ne temerè me alienis immisceam; excita spiritum meum ut ita *amaritudines & minas quas contra me scribis* intelligam in hac vita, ut me emendem & cōsequar æternam. Amen.

g Mat. 7. 3.
S. Amb. ep.
76.
S. Hieron.
lib. 2. cont.
Pelag.

h Dan. 5. 5.

i Job. 13. 16.

PUNCTVM III.

CVM Scriba & Pharisei perseuerarent interrogantes eum, erexit se & dixit eis, qui sine peccato est vestrum primus in illam lapidem mittat, & iterum se inclinans scribebat in terra. Audientes autem vnus post vnum exhibant, incipientes à senioribus.

a Ioan. 8. 7.

I.

HIC primùm considera prudentiam, & integritatem Christi Domini nostri in hac responsione, nam nihil contra legem faciens, nec mulierem condemnans, accusatores eius valdè confudit, idque magna rectitudine, quod significat ipsa eleuatio & erectio, ut rectus stans sententiam pronuntiaret. Simile quid respondit, quando interrogatus, *num liceret censum dare Casari, annon? respondit reddite qua sunt Casaris Casari, & qua sunt Dei Deo.* Ex quo eliciam affectus gaudij, ob cœlestem hanc Christi Domini nostri prudentiam, petens eam huius virtutis partem mihi concedi, quæ solertia appellatur, quæ me à Satanæ astutijs defendam, & hominum calumnias euadam.

b Mat. 22.
21.

II

DEINDE considerabo, Christum Dominum nostrum hac sua sententia memorias accusatorum permouisse, ut peccatorum, quorum erant obliuisci, recordarentur, ut ea videntes, & propriae conscientiae accusationem sentientes, desisterent pauperem illam mulierem accusare, decet siquidem, eum, qui alterum accusare & condemnare velit, non esse earundem culpam, aut maiorum reum, de quibus alium accusat; item ut omnes discant, peccatoribus compati; siquidem & ipsi sunt peccatores sicut illi; & facile in idem peccatum ruere ego possum, in quod meus proximus ruir: & non est æquum me murmurationum lapides, calumnias, & ignominias in alium iacere,

cere, qui nollem similes alium iacere contra me.

TERTIÒ perpendam, Christum Dominum nostrum secundò se, vt in terra scriberet, inclinasse; vt locum illis relinqueret faciendi, quod debebant, propriæ conscientiæ manibus illos tradens, vt ab illa sententiam propriam audirent.

VERVM infelices illi, etsi culpas suas conscientiæ teste agnouerunt, & propterea erubuerunt, illas tamen coram Christo confiteri, & veniam de illis petere recusarunt, & pudefacti statim ex eius conspectu se subdixerunt. vt hinc appareat, quàm sit atrox propriæ conscientiæ cruciatus; & quantoperè horreat esse coram supremo iudice; ex quo etiam discrimen licet aduertere, inter varios peccatores; quidam enim valdè in suo peccato obstinati; etsi illud agnoscant, & propterea erubescant, non tamen illud confitentur, sed ipsum Deum fugiunt, & ab eo se abscondere quærunt, sicut fecit Adam & vxor eius, quando post peccatum, *c Gen. 3.8.* *absconderunt se à facie Domini.* Alij verò peccatores inspiratione diuina moti, peccata sua agnoscentes, ad ipsum potius Deum accedunt, & confitentes sua peccata d *Deum sibi d Luc. 18.13.* *propitium esse petunt.*

O Pater benignissime, & Iudex iuste, quamuis culpas meas agnosco, nolo tamen à tuo conspectu me subducere, sicut hi terreni Adami filij, patrem suum imitantes,

fecere.

III.

fecerunt; potius quia peccatorem me agnosco, in tuo conspectu sicut ægrotus coram medico compareo, aperiens cum meo pudore, culpas meas, ut integram earum veniam concedere mihi digneris.

IV.

QUARTO attendam, etiam si infelices illi Pharisei communibus votis & animis contra Christum venissent, non tamen se ita coniunctos subduxisse, sed *unum post unum*: quia ad eum unusquisque de proprijs peccatis erubescibat, ut, nulla alterius habita ratione illum relinqueret ac discederet. Inceperunt autem à *senioribus*, ut enim illi sceleratioribus erant, ita in iisdem profundioribus locum inuenit iniquitas, & confusio de ea; ut propterea citius se subducere festinarent. Ex quo discam quanta futura sit confusio in hora mortis meæ, & iudicij; & quam parum iuuare & consolari me poterunt illi, quos habui, peccati mei complices. Hac ergo consideratione diligentius in posterum attendam negotio salutis meæ, euitans quamcunque malam societatem, ut me Christo Domino nostro coniungam, à quo tantum temporale, quam æternum meum remedium dependet.

PUNCTVM IV.

2 Iob. 2. 21.

ERIGENS autem a se Iesus, dixit mulieribus, ubi sunt, qui te accusabant? nemo te condemnauit? quæ dixit, nemo Domine; dixit autem Iesus, nec ego te cõdemnabo, vade & iam amplius noli peccare.

HI

HIC perpendam primum bis Christum Dominum se erexisse è loco vbi scribebat, semel vt Pharisæos aspiciens ex iustitia confunderet, iterum verò vt aspiceret mulierem & illam ex misericordia liberaret, vt enim ait Dauid *b oculi Domini super iustos*, siue contritos peccatores & *aures eius in preces eorum*, vt illis ignoscat, *vultus autem Domini super facientes mala* siue rebelles peccatores, vt *perdat de terra memoriam eorum*. item *c alleuat Dominus omnes qui corruunt*, & *erigit omnes elisos*, qui erigi cupiunt, *omnes verò peccatores*, qui in peccatis suis hærere volunt, *disperdet*. Et in vtroque est ipse rectus, iustus, & sanctus. Sed postquam Pharisæos aspexerat, iterum se inclinauit; ne eos videret, tanquam indigni essent, quos ipse aspiceret; & qui se ipsos eius præsentia subtraherent, qui ea essent indigni. hanc verò mulierem aspexit ex misericordia, & dimisit cum bona gratia; quia contrita & humiliata erat. O dulcissime Iesu, aspice in me oculis misericordia, nec illos vnquam auertas, siquidem ex benigno tuo aspectu prouenit, vt ego à te nunquam recedam.

DEINDE considerabo, qua ratione mulier illa liberatam se à suis accusatoribus videns, & solam ante Christum Dominum, grauiter de suo peccato compuncta fuerit, erubescens valdè, quod illud admisset, sententiam que Domini, in cuius præsentia erat constituta expectans: sed idem Dominus consolatus est illam dicens, *vbi sunt qui te accusabant? nemo*

te con-

I.

b Psal. 33.

26. 17.

c Psal. 144.

14. 20.

II.

te condemnauit? atque si diceret; hoc à me beneficium accepisti, vt accusatores tui recedentes, liberam dimitterent, & quandoquidem illi non te condemnarunt, non ego ero feuerior illis: ideoque nec ego te condemnabo, quia non veni condemnare peccatores; sed illos saluare: ideoque *vade in pace*. Quibus verbis non solum eam à temporali morte, sed etiam ab æterna, omnia illi peccata condonans liberauit: quia opera Christi Domini, fuerunt plena & perfecta, quare dicens se eam nolle condemnare, significare voluit, nec temporali nec æterna poena illam condemnare; sed ab illa causa, propter quam erat vtramque promerita, illam absolueret. O dulcissime & benignissime Iesu, protectio & refugium peccatorum, quid tibi retribuam Domine pro tanto amore & sollicitudine, quam erga me habes, *d quis audebit me accusare aut condemnare, si tu me iustificas, & liberum pronuntias, cur non tuæ misericordiae fidam, qui in tua præsentia omnem miseriam meam dissoluis, eredime me à calumnijs hominum & ab accusationibus inimicorum meorum, donando mihi liberaliter culpam, ne locum habeat condemnatio ad poenam; & siquidem tua misericordia est adeò copiosa, nunquam à laudibus tuis desistam, nec me à tuo seruitio propter illam subtraham.*

d Rom. 8.34

e Psal. 118.
134.

III.

PERPENDAM vltimò postremū illud Christi verbum, *noli amplius peccare*. Atque si illi
dice-

diceret, quandoquidem ab hoc te periculo liberaui; non intelligas id factum esse, vt in posterum ea carnis libertate viuas, quâ hactenus; sed vt temperatam, mundam, & castam in posterum vitam ducas, non rediens ad antiqua peccata. Est autem fas credere, sicut accusatores non amplius sunt ausi contra illam agere, Christo Domino ita statuente, ita illam nunquam ad antiqua peccata rediisse; sed in Dei seruitio perseverasse, non tam pœnæ formidine; quàm eius amore, à quo tantum beneficium se accepisse agnoscebat; cui sit honor & gloria in æternum. Amen.

MEDITATIO XXVIII.
DE ZACHAEI PUBLICANORUM Principis conuersione.

PUNCTVM I.

INGRESSVS a Iesus per ambulabat Iericho, & ecce vir nomine Zachaeus, & hic princeps erat publicanorum, & ipse diues; & querebat videre Iesum quis esset, & non poterat praeterea, quia statura pusillus erat: & praecurrens ascendit in arborem Sycomorum, vt videret eum: quia inde erat transiturus.

a Luc. 19. 1.